

DEREŠ

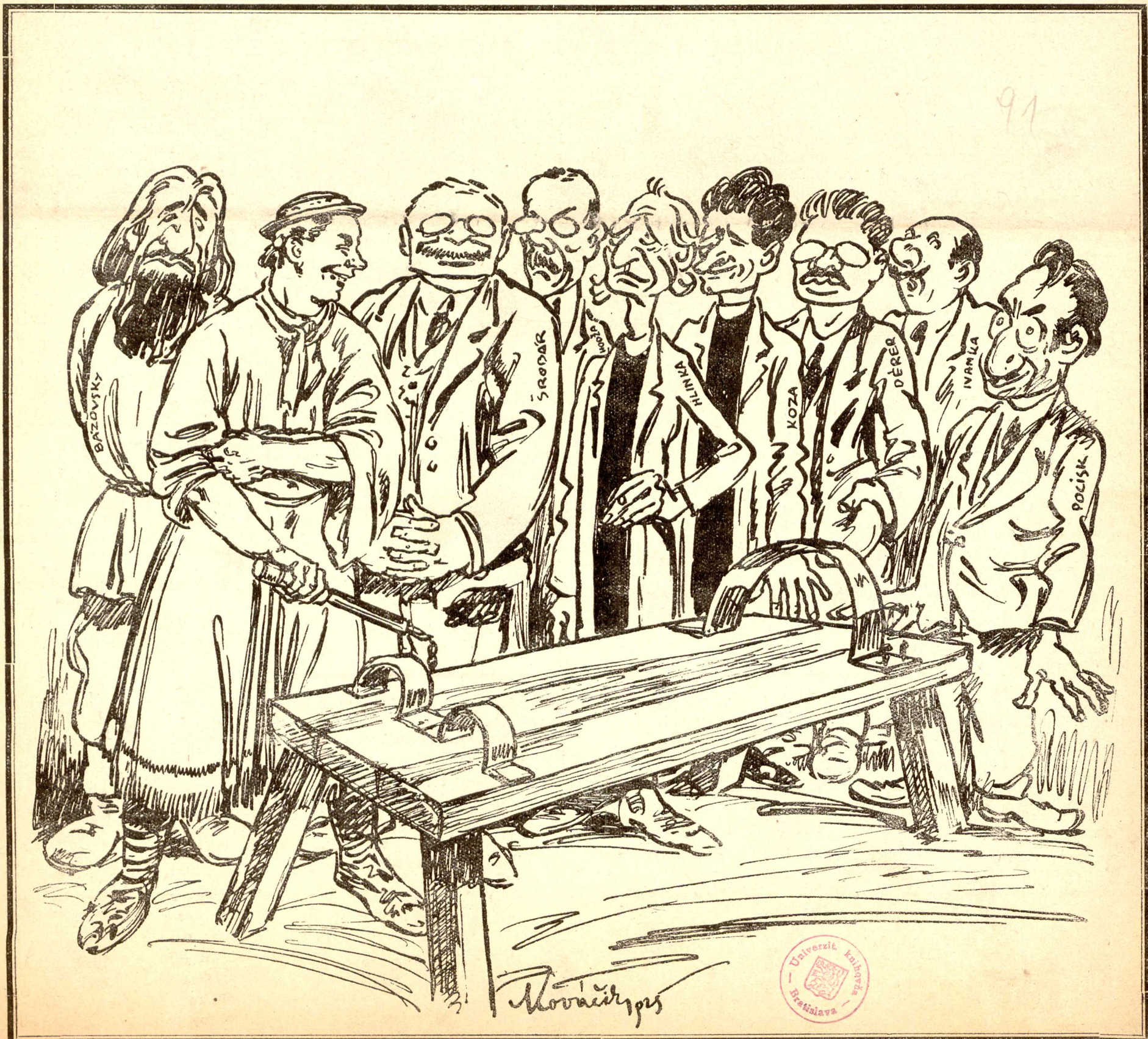
SLOVENSKÝ · ČASOPIS · PRE · SATYRU · HUMOR · A · SPOLOČNOSŤ.

BRATISLAVA, KAPITULSKÁ 13. II. * KČ 2.— * VYCHÁDZA MESAČNE DVA RAZY

Ohromná senzácia — Autonomia Slovenska zabezpečená ku koncu tohoto storočia — Šrobár vstúpi do ľudovej strany, a to všetko preto, že vyšlo 1. číslo DEREŠA

*

Len pomaly, pomaly páni, rad-radom, každému sa ujde podľa zásluhy

Kocúrkovo na gramofon

Bratislava —

Po neslýchanom úspechu hry Kocúrkova v prepracovaní redaktora Slov. Denníka Jaroslava Hanka, usnieslo sa riaditeľstvo Slov. Nár. Divadla v Bratislave, že hru túto zvečni na gramofonové dosky. Jednotlivé slágy Kocúrkova zaspievajú do fonu v duete, redaktor Hanka a riaditeľ Oskar Nedbal s flajinetovým doprovodom, ktorý odbornou rukou potochi sám skladateľ hudby J. Weinberger.

Účinok premiery „Kocúrkova“ na pozostatky Sama Chalupku

Podmohyla, dňa —

V deň premiery „Kocúrkova“ prepracovaného redaktorom Hankom, odohratej na javisku nášho divadla v Bratislave, pozostatky pravého pôvodcu hry Sama Chalupku, premenily sa z popolovitého útvaru na lekvár.

Potešiteľný zjav a smutné následky

Zvýšením železničných a poštových poplatkov s radosťou konštatujeme, že sa zvýšila výkonnosť štátnych úradov a zastaralé veci, ktoré ležaly už roky v zásuvkách písacích stolov administratívnych úradov boli vybavené.

Z P. .... nám sdelujú že včera dostal tamojší notár odpoveď na dotaz z 1. novembra 1920 v ktorom žiadal tu najšie ministerstvo o informáciu a direktívy, v prípade, že by sa bolševici zmocnili štátnych úradov.

Táto úradná rýchlosť natoľko prekvapila notára, že od samej radosti ho pozrazilo.

Čo sa postaví na miesto zrúcannej sochy Marie Therezie v Bratislave?

Ako sa dozvedáme, na základe rozhodnutia kompetentných činiteľov, postaví sa na miesto zrúcannej sochy Marie Therezie v Bratislave socha, symbolizujúca československú vzájomnosť. Podľa pravdepodobne prijatého návrhu, bude socha predstavovať dve postavy, jedného Slováka a jedného Čecha, z ktorých jeden sedieť bude na koni. My sme teraz len zvedaví, že ktorý z tých dvoch sa dostane na koňa, či Slovak, alebo Čech?

Čech to bol, ktorý zlapal Ďurka Langsfelda

Na predstavení historickej hry Tajsavského „Smrť Ďurka Langsfelda“ v bratislavskom Slov. Nár. Divadle, prítomní boli i dvaja sedliacki mládenci z okolia Trenčína a z najvyššej galérie sledovali osudy slovenského hrdinu.

V druhom dejstve, ako je známo, prídu na javisko maďarskí honvédi, ktorým sa podarí Ďurka Langsfelda zlapať. Veliteľom tej patruly honvédskej je strážmajster, istý český herec, ktorý len kde-tu povedal slova slovensky, ináčej svoju úlohu odriekal česky, odlišne od ostatných hercov, ktorý sa svoju rolu naučil poriadne po slovensky. To muselo napadnúť z obecnstva každému a to tým viac, keďže herec tento zastupoval tak nesympatickú osobu.

Mládenci na galérii boli dosť nazlostení na strážmajstra, ktorý dal hodného Ďurka zlapať. Počúvajú, počúvajú, čo všetkého ta nesympatická osoba nahovorí, iba odrazu jeden z nich vybuchne:

— Ty Jano, veď Kristubohuotcu prisahám, to je Čech, ktorý Ďurka dal zlapať.

Veľká osa veľmi sa uheňovala na vola, ktorý je pred nosom spásol vždy veštky najsladšie kvety a preto umienil si, že sa pomstí. — Počkaj ty vól, nechám sa od teba shtnúť a potom ňa pichnem do jazyka.

Tak to povedal a tak to i vykonal. Keď bol už vo volovej hube, povedal si zase: — Nič do jazyka, ale do žalúdka ňa pichnem, ty beštia, ta ňa bude bolieť viac! — A nechal sa shtnúť. V žalúdku vola bolo však príjemné teplo a milá osa veru tam zaspala a keď sa prebudila bol vól už — preč.

Rarášek.

Senzačný obrat vo veci pastierskeho listu

(Pôvodná zpráva „Dereš“-a.)

eSeR — Bratislava.

V záležitosti pastierskeho listu nastal senzačný obrat.

Po vypísaní odmeny 100.000.— Kčsl. na zistenie autora listu podarilo sa jednému nášmu redaktorovi pátraním na Cukermandle zistiť, že list písal bregšomský rabiín Akiba Kanaan.

Táto zpráva spôsobila vo vládných kruhoch ohromný rozruch. Vláda zaslala Hlinkovi, Černochovi a košickému biskupovi Fischerovi-Colbriemu zvláštnymi kurýrmi dekrety plné omluvy a bezočivého rabína dala zavrieť do hladomorne bratislavského berného úradu.

Zdalo sa, že týmto kríza skončí, ale to bol omyl. Vláda zabudla — ako obyčajne — na dvoch dôležitých činiteľov, na

národných demokratov a argalášov. Tieto dve strany dôrazne žiadajú, aby pisateľom listu bol buď Hlinka alebo Černoch. Udanie nášho redaktora označujú za mystifikáciu, ba bezočivý podvod. Vyzvaly všetky židovské kultúrne a nekultúrne a iné spolky, aby protestovali u palestínskej vlády proti zatknutiu rabína Kanaana. Pri tom došlo k tak veľkolepej demonštrácii, kde sa i vláde dostalo po chrbte, že vláda uznala za potrebné celý spor riešiť kompromissom. Výsledkom tohoto jednaní Akiba Kanaan má byť prepustený na slobodu, ale Hlinka a Černoch s Fischer-Colbriem musia vláde vrátiť omlávne listy.

Tých 100.000 Kčsl. dostane bratislavská čl. Univerzita Komenského na založenie nakladateľstva na vydávanie publikácií Chaloupeckého.

Nová kniha prof. Chaloupeckého

Bratislava

Ako sa nám oznamuje, hodlá profesor Chaloupecký (ten, ktorý napísal knihu, že Slováci nemajú kultúry) vydať novú publikáciu, názvom: **Účinok slnečných paprskov na fungovanie mozgu učencov so zvláštnym zreteľom na potencionné vlastnosti vaserlajtungu a**

so stručným dodatkom o slovenskom ľudovom umení, čili drotovaní hrncov a liptovskej bryndze so zorného uhla kozmopolitickej filozofie. — Kniha je očakávaná s ohromným záujmom a ako sa dozvedáme bude i zhudobnená.

—O—

Šrobár nebude biskupom

Bratislava

„Dereš“ sa môže chlúbiť, že dostáva svoje informácie z najvyšších miest a preto i tento raz, podľa našich zaručene spoľahlivých informácií sme tvrdíme, že jestli by sa našiel niekto, kto by rozširoval zprávy v tom smysle, ako by

mal byť šrobár pápežskou stolicou vymenovaný za biskupa katolíckeho, nehovorí pravdu. Sú to nepravdivé zprávy, ktoré s povolením kompetentných úradných kruhov týmto dementujeme.

—O—

Telegram Prebúdzajúcich sa Maďarov v Budapešti Chaloupeckému

Bratislava.

Podľa našich, zaručenostou známych informácií, dostal profesor bratislavskej univerzity Chaloupecký z Budapešti tento telegram:

— Pane profesor! Z mimoriadneho a slávnostného zasadnutia nášho spolku vyhľadávame Vašu nám veľmi sympatickú osobnosť týmito riadkami, aby sme Vám tlumočili našu nesmiernu radosť nad Vašou publikáciou, ktorou z katedry československej univerzity Ste dokázali na vlas práve to, čo maď. vláda, pred prevratom na čele grófom Štefanom Tiszom s pomocou grófa Apponyiho a po

prevrate náš spolok Prebúdzajúcich sa Maďarov neustáva hlásať, že slovenskej kultúry niet a keď jej i jesto, tak je to kultúra drotárska. Nikdy sme si nemysleli, že československá univerzita Komenského bude v Bratislave postavená pražskou vládou preto, aby podporovala našu národnostnú politiku. Zároveň oceňujúc ohromný význam Vašej publikácie, jednohlasne sme Vás svolili za čestného člena nášho spolku. S priateľským pozdravom

Spolok Prebúdzajúcich sa Maďarov v Budapešti,

Spisovateľ Tido Gašpar: Ty Žabota, keby ja vedel maľovať, tak by som maľoval, že každá namaľovaná osoba by prehovorila.

Maliar Žabota: A keby ja písať vedel, každá moja veta by bola hotovou ilustráciou.

— Čo čítaš nového v tých novinách?

— Hrozné. Má prísť planéta, ktorá spustoší zem.

— Čo hrozné! Aspoň sa oslobodíme na nejaký čas od Čechov.

— Ako?

— Nuž my Slováci sme pomerne k Čechom o sto rokov zaostali. Tak najpred príde rad na Čechov a na Slovákov len o sto rokov.

Kto má maslo na hlave, nech ho predá.

Kto druhému jamu kope, ten je hrobár.

F. Molnár a Fedák Šárik.

Ako je známo, maďarský dramatický spisovateľ Franta Molnár vzal si Fedák Šárika za ženu, však o krátky čas podal Molnár žiadosť o rozvod.

Prečo?

Lebo Fedáčka sa opovržlivo vyslovila o jednom jeho kuse.

— Jaká je akustika vášho nového kostola?

— Výborná: Keď človek stojí ďalej od kazateľne, nepočuje ani slova.

PÁN NOTÁR!

Nielen Vy, pán notár, ale i pán učiteľ a vôbec všetci vy inteligenti, ktorí bývate na dedine, a nemáte to šťastie, aby ste miesto dedinského zápachu voňali voňavky krásnych dám v elegantnej spoločnosti a na vyleštených parketách, ktorí miesto filharmonických koncertov, počúvate zvuky pastierskej trúby, ktorí miesto kasína s koženými klubovkami, musíte chodiť do krčmy a sedieť na drevených laviciach, ktorí miesto roulettu, hráte mariáš a chodíte v najlepšom prípade do kofkárne, ktorí miesto automobilu vozíte sa na rebrovcoch, miesto fraku a smokingu, lakových topánok musíte nosiť zablatené čizmy a viklka-mašle — vy všetci predplatte si na náš časopis Dereš.

Viete prečo?

Lebo tento náš časopis donesie každého druhého týždňa do vašej dedinky, kus veľkomestského ovzdušia. V duchu zanesie váš náš časopis do oziarenej koncertnej dvorany, do parfumom a baletkami naplneného divadla, na pestré korzo krásnych žien, donesie vám niekoľko výborných žartov, ktoré vám osladia kyslé víno a vkolankajú vás do snenia plného tisícorakej pestrosti bezstarostného života; časopis náš oznámi vás so zaujímavými klebetami z kruhov slovenských bohémov a slovenskej „aristokracie“.

Celá táto zábava stojí vás každý týždeň len dve koruny a do roka len 50 korún.

Tak tedy vysofte tých 50 korún na rok, aby ste sa pobavili a zasmiali.

No tak, čo bude? Predplatíte si či nie? Keď by ste medzitým zomreli, náš Dereš posiefať budeme i na druhý svet, len nám potom nezabudnite oznámiť zmenu adresy.

KAŽDÉMU

stojí v záujme, aby elektrické osvetlenie jeho bytu bolo v dobrom stave za Kč 5 predplateného. Pohlajte sa predplatiť. Každé elektrické zariadenie počítame čo najľahšie, naším predplátielom obdržia slavu.

ARISTelektrické podujatie Bratislava, Polovnický rad 30

Nová organizácia

(Pôv. zpráva.)

V Bratislave utvorená bola nová organizácia so sídlom v Dlhej ulici a názvom: „Sdruženie husacích jatier“ (Gänseleberunion). Zistili sme, že ide tu o podpornú akciu židovských jatier, nespokojných s pomerami v našej republike, ktorých cieľom je vystaňovať sa do cudzích krajín. S touto akciou nemajú meštianske husacie jatra ničoho spoločného. Ponevác ale nieto pre naše jatra žiadnej organizácie, odporúčame, aby sa tieto pripojily k „Sväzu telacích modzgov“, ktorý bol nedávno utvorený, je pri ne katolíckou organizáciou, od krátkej doby štátotvornou a cieľom jeho je nie vystaňovalectvo, ale pravý opak.

—O—

Medzi tulákmi.

— Ty, ale títo páni musia byť veľmi špinaví.

— Ako?

— Nuž, keď sa mi okúpeme do roka raz, je dobre. Oni sa kúpu skoro každú sobotu a ešte v lete odcestujú na dva mesiace do kúpeľov.

In vino veritas.

Juriga: Nuž keď je vo vine pravda a spravodlivosť, tak prečo som ja už nie dávno ministrom spravodlnosti?!

Profesor Lányi chodí po Slovensku a bojuje proti alkoholu, verbuje členov a stúpenčov myslienky antialkoholistickej. Došiel i do Mikuláša v Liptove, kde jeho reč mala ohromný účinok, nakoľko hneď druhý deň mikulášski Slováci založili si protialkoholický spolok, zaviažu sa, že každý člen spolku, ktorý by sa dal sviest' čertom a pil by víno, za každý liter do pokladnice spolku zaplatí pokutu 10 korún. Aby ale spolok bol finančne silný a kassa hneď na začiatku zaplnená, celá spoločnosť sa to ho večera tak nadrala, ale tak nadrala, že z nich ani jeden nedošiel domov na vlastných nohách.

V Slovenskej Banke.

Direktor: Počujete vy oný... vy Ponický. Čo to robíte? Hlavná kniha je plná chýb.

Účtý: Odpusťte pane direktor, kôň má štyri nohy a predsi sa potkne.

Direktor: Potkne, potkne, nedostáva však dvatisíc korún, ale sečku.

— **Počujes Elenka, keď tento môj priateľ, ten starý žid bude tak skúpi, o krátky čas nebudem mať ani košele, ktorú by — svliekla.**

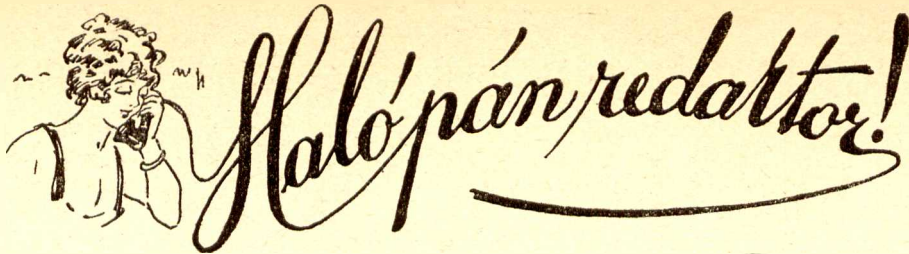
Na jednom veľkom bratislavskom plese prítomná bola i jedna veľmi pyšná a hrdá slečinka, ktorá veľmi vyberala vo svojich tanečníkoch a na pravo i ľavo rozdávala koše. K tejto slečinke sa opovážil pristúpiť istý mladý študent, aby ju poprosil o jeden tanec. Slečna opovržlivo pohľadla na mladíka a povedala:

— S deckom netančím.

— Pardon, nevedel som, že ste v takom stave — odpovedal študent.

— **Pane, vy máte nádherné deti, nedali by ste mi jedno z nich?**

— **Milerád. Hotové však nie.**

— Prosím vás, čo sa vám stalo, že vydávate Dereš?

— Otázka skutočne nie bezzákladná. Myslíte, že máme už Kocúra, Kozu, Ježa a Šibenicu, načo tedy ešte jeden humoristický časopis? Skoro máte pravdu, že tento nový podnik je zbytočný. Skoro, ale prizvukujem a zdôrazňujem, že skoro, len skoro, lebo Dereš objavil sa práve v hodnom čase, aby zachránil ten holubičí slovenský národ.

— Počujte, vy ste veľmi namyslený. Vy chcete Derešom zachrániť národ?

— Áno, moje dámy! Keď ste doteraz pozorovali spôsoby politických bojov na Slovensku, nemôžete poprieť, že argumenty zostavené v rozumné vety nikoho nepresvedčujú, že dávno sa tu poukazuje na úpadok charakteru, na národnú hrdosť — to všetko nepomáha a musí prísť Dereš, ktorý po päťadvadsať tam kde to človek najviac pocíti, vbije pravdu a spravodlivosť. Uvidíte, aký tu bude hneď poriadok, keď niekoho — vyťahujeme na náš Dereš a, ako sa to po slovensky povie, vysolíme mu 25.

— Spôsob troška hrubý. Konечно robte si čo chcete, nás politické machle i tak nezaujímajú.

— A čo by vás, moje dámy skôr zaujímalo?

— Všeličo. Na príklad, čo je to, že Hušek od istého času nenávštevuje tak pilne Redutu, ako predtým?

— Šéfredaktor Slov. Denníka, Karol Hušek? Nuž a či neviete, že Hušek je už ženatý. Veru. A už dávno. Dostáva vraj od svojej ženy len 10 korún na každý deň.

— To veru nestačí do baru, nuž ale tam sú tí poslanci a iní politikovia, ktorým Hušek pomáha ku kariéram. Tí by mu predsi mohli zaplatiť.

— Veď by mu i zaplatili. Ale dámy moje, vec túto pochopíte len vtedy, až sa i vy vydáte a budete mať manželov.

— Výborne. Už to chápeme i teraz. Ale počkajte len. Čo sú to za drôty nad domom dra Ivánku?

— To je antena rádiovkej stanice pí Ivánkovej. Tomu už zase nerozumiete. Nie radiu, ale tomu efektu prosím!

— Vy ste veľmi zlomyseľný. Ivánkovci predsi nepotrebujú takej reklamy, keď majú tak peknú dcérušku.

— Jedno s druhým. A keby Ivánka tak vedel tancovať v politike, ako jeho dcéruška na parketách, môhla byť už jeho túžba vrelá dávno splnená a môhol sa stať už dávno poslancom.

— Dobre tančí jeho dcérka?

— Že či. Predsi vyhrala nedávno prvú cenu v tanečných závodoch, usporiadaných v Marianských kúpeľoch.

— O tom sme ešte nepočuli, ale Vám veríme, lebo sme ju niekoľkokrát videli tancovať na päť hodínovom čaji v zimnej zahrade Carltonu.

— Tak je. Tam chodí celá elita slovenská.

— Preháňate. Tu máte hneď dcérušku župana. Tie sme tam ešte nevideli.

— Župana bratislavského, dra Bellu? Ja, dámy moje, tie sa od istého času vyhýbajú spoločnosti. Tie sú obidve už zasnúbené.

— Bumst! To nás prekvapuje, a s kým?

— To je ešte tajnosť.

— No a Boba Šrobárovie. Tá je tiež zasnúbená. Kedy sa už vydá?

— To je tiež tajnosť. Zasnúbená je už dávnejšie s Rajnohom.

— To je ten, ktorého sme minule videli v kaviarni v tej veselej spoločnosti. Kto to boli tí páni?

— To bola prosím vyberaná spoločnosť. Ten vysoký, chudý a čierny je slovenský maliar Žabota, ktorý nedávno maľoval pána prezidenta, ten čierny, ale nižší, náš spisovateľ Tido Gašpar, ten, ktorý mu sedel naproti, ten blondák, to je redaktor a básnik Smrek a ten, ktorý si neškoršie prisadol ku spoločnosti je komunistický mladučký básniček Rob i Poničan v jednej osobe.

— Ahá, to je ten, ktorý nedávno v Ružomberku deklamoval svoje básne, pri čom polovica obecnstva utiekla z miestnosti.

— Áno, moje dámy. Darmo vy ste informované o všetkom.

— O všetkom nie. Na príklad nevieme kde sa ztratila v poslednom čase naša Olinka, primabalerína Národného divadla, Janatová?

— Ťažká odpoveď, ale keď sa nemylim tak videl som ju niekoľkokrát s jedným veľmi známym a obľúbeným mladíkom bratislavskej slovenskej spoločnosti.

— S kým? Kto je to?

— To je tiež tajnosť. Nechcem byť natoľko indiskrétnym.

— Čo nového v Redoute?

— Veľká novina. Jožko Pihík so svojou cigánskou bandou sa z nej vysťahoval a teraz tá kaviareň nestojí ani fajku dýmu.

— A vy predsi ta chodíte?

— Čo mám robiť. Štefánka je ďaleko, tiež i Českoslov. Dom, Savoyka je veľmi solídna, tak tiež i Berlínka a Carltonka je vždy plná samými starými židovkami.

— Čo sa pripravuje nového v divadle?

— Nového slovenského? Skutočne neviem. V tomto Nedbalovi sa človek nevyzná. Obviňujú ho ľudáci, že forciruje české kusy na úkor slovenských. To neobstojí. Verte mi, Nedbal nie je takým nepriateľom Slovákov, ani Nemcov, ani Maďarov. Jemu je to fuk, že čo sa v tom divadle hrá, len aby to prinieslo úspechu.

— Morálneho?

— No... viete... snáď i toho.

— Všetok teraz povedzte nám niečo o fašiangových senzáciiach v Bratislave?

— Tých plesov bolo toľko, že sa mi to všetko v hlave pletie.

Ovšem, ako každý rok tak i tento, najelegantnejším plesom bol ples Slov. Klubu, ten tak známy Slovenský ples, na ktorý sa dostavilo mnoho hostí z vidieckych miest. Tiež ples medikov mal veľký úspech, no a mnoho iných myslím, že vás bude zaujímať, že na jednom maškarnom plese zjavila sa maska známeho filmového komika Chaplina, pohybmi a celým výkonom tak dobre napodobujúca Chaplina pravého, že režisér jednej veľkej viedeňskej filmovej spoločnosti, ktorý sa na ten ples náhodou zatáral, okamžite angažoval k filmu podarenú masku, ktorá ináč v „civilnom“ živote zastávala úrad obchodného pomocníka.

— To je zaujímavé. Ale niečo o toaletách, o toaletách?

— To je ťažko, dámy moje. S touto otázkou mali ste prísť skôr. Tých toalet, z tých krásnych, z tých utešených, z tých nádherných bolo tak mnoho, že ťažko je ustáliť, ktorá bola vlastne najkrajšia. Nech vám postačí, že na najväčšom maškarnom plese, na „plese umelcov“ vyhrál prvú cenu, ako skoro každý rok, hlavný strihač módného závodu Tauskyho. Bol maskovaný za indického princa.

— A čo je s tou operetou slovenskou „Ženské rozmary“ od E. Bohúňa, ktorá bola zahratá v Košiciach v spracovaní inž. Slávika? Že vraj Bohuň nedal ani k spracovaniu, ani k predneseniu svoje povolenie, ba, že vraj vôbec nevedel, že sa jeho opereta má hrať? Čo vy o tom viete?

— Veľmi mnoho, však nemôžem vám o tejto afére povedať ani slova. Všetok prečítajte si budúce číslo Dereša, tam nájdete o tejto veci mnoho zaujímavého.

— Kto složil k nej hudbu a kto ju preložil do maďarčiny?

— Hudbu k nej složil v Košiciach dobre známy hudobník J. Hemerka a do maďarčiny ju preložil herec maďarského Národného divadla v Košiciach isty A. Fodor, ktorý hrá teraz v Ujpesti. Opereta má byť preložená do češtiny a hraná i v Prahe.

— Tak, čo by ste nám ešte povedali?

— Nemám nič už pre vás zaujímavého. Budúce bude toho o mnoho viac. Až do toho času ostávam vám vždy k službám ochotný —

— František Novotný?

— Kde pak:

Skorpius.

JÁN BERGHOFFER
SEMENÁRSKY OBCHOD

Bratislava, Nám. republiky 13

TOMAŠ TOMEČEK

čalúnnictvo a dekoratérstvo

BRATISLAVA, KARPATSKÁ ULICA 19

Špeciálna výroba: koženého klubového nábytku, otománov a matracov. Barvenie starého koženého nábytku a stolíček pre jedálne. Všetky do oboru spadajúce práce prevádzam v prvotried. prevedení

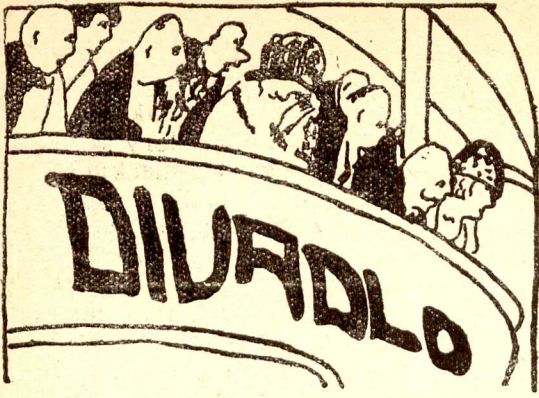
UNIE

zasielateľstvo BRATISLAVA
Jiringerová ulica 32
Obstará: Levné, spoľahlivé a
odborné sfahovanie, reexpe-
dicie, vyclenie a uskladnenie
Telefon číslo 23-22

Chemická čistiareň, barviareň a prádelňa

K. KARNER

Bratislava, Dunajská ulica čís. 42

Páni, čo si máme obliecť na jar?

Snáď najjednoduchšou odpoveďou na túto otázku by bolo: čo máme. Áno, najjednoduchšou, ale nie „módne odbornou“, lebo napriek tomu, že naše platy sú stále snižované, napriek tomu, že niet peňazí, predsi najdú sa medzi nami, a to vo veľkých percentoch, vždy takí, ktorí čo hneď i zpod zeme zaopatria si niekoľko tých korún, ktoré sú potrebné na nadobudnutie si jarnej garderoby. Konečne nové vymôženosti módy zaujímajú i tých, ktorí nemôžu pomysleť na nový oblek, ale predsi by chceli vedieť, čo by si mali zaobstaráť, keby tak vyhrali hlavnú výhru stavebného lôsu.

Je to u nás ešte následok starej školy, ba vôbec príznačné pre slavianske národy, že radi sa pekne obliekame. U nás, keď študent, alebo už dospeljší pán objedná si oblek u krajčírka, nesverí vyhotovenie toho na fantáziu, alebo vkus majstra, nepovie mu, že ušite ten oblek tak, ako myslíte, ale opíše mu objednaný oblek do tých najmenších podrobností, až do tej poslednej gombičky. No, a dokiaľ sa odhodlá ku krajčírovi, poradí sa o svojom obleku so všetkými svojimi priateľmi a keď sa už potom konečne vo svojom novom obleku ukáže na ulici, alebo v kaviarni, odznie nad oblekom viac kritiky, či už prajnej, alebo neprajnej, ako nad primadonou. Tieto všetky okolnosti tedy nútia nás k tomuto módnemu referátu.

Klobúk.

Myslíme teraz na klobúk mäkký. Nosí sa klobúk plstený, šedej farby s čiernou stužkou a okrajom svetle lemovaným. Jeho okraje majú byť dost ohnuté a má byť vysoký, na rozdiel od klobúkov podľa predposlednej módy, ktoré boli nízke.

Goliere.

Odporúča sa nosiť goliere len tvrdé, mäkké len výnimočne k oblekom športovým. Minulý rok priniesol nám hodne nových foriem golierov. Najčastejšie tvary goliera so špicatými a dlhými končekami, však blízko sovrenými, ktoré pripomínaly nevdojak tvar niekedy tak veľmi obľúbených „tango“ golierov. Tohoto roku však budeme nosiť goliere duplované a nízke, ktorých rohy (a nie končeky) od seba ďaleko odstavujú. Golier tento nosí sa k dennému saku, k bielej košeli, alebo ku košeli slabo a diskretne vzorkovanej. K dvojradovému kabátu nosíme golier stojatý, tiež nízky.

Kravaty.

Nosia sa kravaty plastronové (vysiace) a motýlkové. Na žiaden pád nenosíme kravatu kríklavých bariev, alebo veľmi pestre vzorkovanú, ale kravatu bariev a vzo-

riek solídnych. Podľa možnosti nemá byť kravata svetlejšia, ako oblek, však môže byť i svetlejšia, ale len k obleku kombinovanému. Kravaty motýlkové sú tvaru „propellerového“ a nosia sa k jednoradovej veste. K smokingu nosí sa kravata s ostrými uhlami, podobná trojhranu.

Punčochy.

Punčochy čierne, alebo jemne štráfkované. Hrubo štráfkované a punčochy s veľkými kockami vyšly už celkom z módy.

Košele.

Košele najskôr čisto biele, žltej, alebo iných slabých bariev len hodvabné. Nosíme i košele vzorkované, ovšem s tvrdým, duplovaným bielym golierom, však vzorkovanie na žiaden pád nesmie byť kríklavé, ale veľmi diskretne.

Vreckovky.

Kto z nás nedostal ešte hodvábnu vreckovku od svojej vyvolanej? Všetky sú to skoro vždy vreckovky barvisté, najviac s nejakými záhadnými škvrkami neistých a predsi hodne kontrastných bariev na hodvábe. Radi máme a nosíme takéto vreckovky, ktoré nám darovala ona, ale čo nám hneď i srdce pukne, odložme tieto šatočky medzi ostatné milé pamiatky a do vrecka vopchajme si vreckovku bielu z batistu, alebo plátna s úzkou, alebo širšou obrukou. Ovšem nosia sa vreckovky i z bieleho hodvábu, ale len k hodvábnyim košelám. A môžu sa konečne nosiť i vreckovky barvisté, totiž jednobarevné, však slabunkého zafarbenia. Všetky tieto vreckovky môžu byť monogramom opatrené.

* ANEKDOTY *

Polský ministerprezident Witos je známy svojou jednoduchosťou a skromnosťou v obliekaní a ako veľký nepriateľ tesných golierov a luxusných kravát. Nedávno ho chcel pre túto vlastnosť sosmešniť jeden z opozičných poľských listov. Redakcia listu vyzvala totiž svojich čitateľov, aby medzi sebou učinili zbierku, za ktorú by si minister Witos objednal priamo z Londýna vrchol všetkej pánskej elegancie, vysoké goliere a hodvábne kravaty. Hrot tohoto nepodareného vtipu obrátil sa však proti príliš humoristickému časopisu. Minister prijal peniaze s vďačným úsmevom, vysvetlil však súčasne, že nezmení ničoho na svojich zvyklostiach a že radšej venuje zbierku na jednu z varšavských nemocníc, ktorej je viac treba peňazí, ako jemu moderných kravát...

Peknú historiku vypráva sir Henri Lloyd George z tej doby, keď bol anglickým kancelárom pokladu. Lloyd George chcel v Estendu urobiť niekomu večernú

návštevu, vstúpil teda do nájomného auta a dal sa dopraviť na určitú adresu. Autodrožka dovezla ho k bráne veľkej budovy v Estendu, a keď jej pašazér zaplatil, zase odišla. Keď sa Lloyd George u portáša spytoval, kde býva jeho priateľ, bol ním hrubo odbyť. „Som kancelár pokladu!“ zvolal Lloyd George. „Tak?“ odpovedal portáš, „to známe! Máme ich tu v dome už 6! ... ale dobre. Prijímacia kancelária je v prvom poschodí v koridore na pravo, potom na ľavo, potom zase na pravo, tretie dvere na ľavo, ako v politike!“...

Tá budova bol totiž blázinec.

Sir Henri Lucy známy spolupracovník satirického časopisu „Punch“ (pod pseudonymom Toby) rozpráva nasledovnú historiku o „bohorovnosti“ Viléma II., býv. cisára nemeckého:

Polárny cestovateľ sir Ernest Shackleton bol v Berlíne predstavený cisárovi Vilémovi II. Už pred audienciou bol upozornený, že nie je radné monarchovi v

jeho názoroch akokoľvek odporovať. Po predstavení dotazoval sa Vilém Shackletona po zvyklostiach polárnych medveďov na južnom pólu. „Na južnej točne niet ľadových medveďov, Vaše Veličenstvo“, odpovedal Shackleton. — „Niet tam medveďov“, zvolal cisár a vrhol na svetochýrneho Shackletonu zdrcujúci pohľad a dodal: „A prečo?“

Nikolaj II., ruský cár, s veľkou svedomitou prezrel každý spis, ktorý mu bol predložený k podpisu. Okrem podpisu svojho nezabudnul tiež na každý spis naznačiť nejakú poznámku. Raz na jeden spis napísal následovné dve krátke, ale jadrné slová:

— Aká sprostosť!

Jeho tajomník, keď prečítal túto poznámku, prosil o výsluch, kde poprosil cára, aby tie dve slová vyškrtol alebo nejako opravil, lebo je to vraj spis, ktorý bude uložený do cárskeho archívu.

— Tak to príde do cárskeho archívu, to som ani nevedel, tak to prirodzene vykorigujem, — povedal, vzal spis do ruky a vytrel prvú poznámku a napísal miesto nej:

— Ach, aká — múdrosť!

Slovenská slobodienka.

Do Liptovského Sv. Mikuláša bolo niekoľko dní po prevrate svolané veľké shromaždenie ľudu. Rečníci však pozostávali zo samých „pánov“, a preto jeden sedliak, ktorý prišiel na shromaždenie z voľakiaľ zo Šáriša a prosil o slovo, bol ochotne pripustený na rečnícku tribunu. Vedelo sa dobre, že jeho slová budú mať na prítomný sedliacký ľud väčšieho účinku, ako na príklad slová hoci ktorého ministra. — Tento svoju reč započal týmto:

— Naša slovenská drahá slobodienka padla nám veru pred prevratom do Váhu. Po Váhu plávala, plávala až nám odplávala až do Dunaja niekde do Maďarska k Budapešti. Po Dunaji plávala ďalej až do Čierneho mora, z Čierneho mora odplávala do mora Stredozemského a odtiaľ do Atlantického oceánu až k brehom americkým. Práve však vtedy po brehoch amerických prechádzal sa Wilson, zahrúžený hlboko do svojich myšlienok. Odrazu pozre na more a zbadá, že tam niečo pláva. Skočí do mora, vytiahne to a vidí, že je to slovenská sloboda, ktorú nám potom prinavrátil...

Istý anglický admirál, ktorý mal zvyk každému odporovať, bol raz predstavený anglickej kráľovnej Viktorii. — Kráľovná mu po predstavení povedala: „Čujem, admirále, že odporujete každému, s kým hovoríte?“ — „Vaše Veličenstvo je nesprávne informované“, odpovedal admirál, „niečo takého naprosto nemám vo zvyku“.

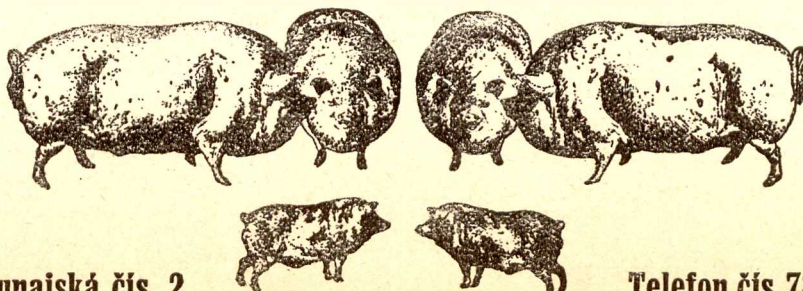
— Richelieu, veľký štátnik francúžky povedal raz, že niet na svete toho človeka, ktorý by mu napísal čo len štyri slová, a on v týchto štyroch slovách nenašiel by nič, prečo by dotyčného nemohol zavreť do bastily.

Jeden z prítomných sadol hneď k stolu a napísal:

— Jeden a dva sú — tri.

— Ako pane, zvolal Richelieu, vy si robíte žarty zo svätej Trojice?! Marš do bastily.

E. Burian - udenár - Bratislava

Dunajská čis. 2

Telefon čis. 789

NÁŠ LEXICON

Vedie: ALEXI KOHN

A.

Autonomia. Objavila ju Hlinkova strana v Ružomberku. Protiva autonómie je centralizmus. Centralizmus je všetko to, čo sa Hlinkovi nepáči. Autonomia je také složené slovo, ktoré Hlinkom sa začína a Tukom sa končí. Tuka sa tam začína, kde sa Hlinka končí. Autonomia sa volákosi ani nezačína, ani nekončí.

Abortus, alebo Kocúrko. Len aby sme v hanbe neostali.

Adam. Prvý človek, podľa povesti bol národnosti českej.

Amerika. Známa je o tom, že nachádza sa tam každý, ktorého pobyt bratislavská polícia nevie zistiť. Valne je navštevovaná defraudantmi tunajších peňažných ústavov. Z neznámych a skutočne nepochopiteľných príčin vystaňovali sa do tejto zeme i niektorí Slováci. Údajne objavená bola K. Kolombusom, však toto tvrdenie nezakladá sa na pravde, nakoľko, keď Kolombus vystúpil na brehy Ameriky, privítaní bol tam bielym plenenom, ktorí ho uvítali slovami: Pane Kolombe, my jsme již tady!

Automobil. Dla Čechoslovákov centromobil, Slováci ho všeobecne nevlastnia. V Bratislave je demokratickým komunikálnym prostriedkom, a k dostaniu je už za 80 tisíc korún. V Bratislave býva používaný najčastejšie na dopravu ministrov, županov a iných všeobecne užitočných predmetov.

A Reggel. Vládny časopis, ktorý nepodporuje vládu, ale ktorý vláda podporuje.

B.

B. Z. am Abend. Vládny časopis, ktorý nevládal už ďalej vychádzať.

Benedek. V Ríme pápež, v Bratislave inzertný agent.

Bar. Dostaveničko ušľachtilejšej inteligencie. Lokál, ktoré môžu dievčatá navštevovať len bez doprovodu matky. Nočná úradovňa ministerských úradníkov a burza židov a lásky.

Bella Metod. Bratislavský veľžupan, ktorý bol predtým malým, potom tak stredným a teraz je už veľkým, totiž veľžupanom.

Bulla Juraj. Známa mladuška zázračná tanečnica, tančieva vo veľkej dvorany Redouty.

Bulla Muncika. Odborový radca v ministerstve.

Baán Bertalan. Riaditeľ Slov. Všeobecnej Úvernej Banky v Bratislave, ktorej dal vystaviť veľkú budovu a opatriť jej okná mrežami, aby jeho úradníci navykli na ne už teraz.

Babel. Politické pomery na Slovensku.

Bratislava. Hlavné mesto Slovenska, rozprestiera sa s Okanikom spolu na ľavom brehu Dunaja. Tu zapadla Slávom sláva — nezodpovedá pravde, nakoľko tu získali slávu Slaviani: Šrobár, Kállay, Bella, Dérer, Ivánka atď.

Bazovský. Zúrivý centralist.

C.

Centralizmus. Na Slovensku vynález dra Šrobára, v Pittsburgu nebol ešte patentovaný. Jeho heslom je: „Každý svätý k Prahe

hrabe“ a „Čo môžeš ešte dneska vybaviť, vybav až zajtrá“. V maďarčine: „Adj szlováknaq hazát, kiver a hazádból“.

Cenzúra. Vytiera noviny, aby sa dalo s nimi lepšie vytierať.

Cores: Viď koalícia.

Cár: Životný cieľ Kramára.

Ciankáli. Výborný nápoj proti smádu. Okošťujte ho a nikdy nebudete smädný.

Cionist je ten žid, ktorý to chce, aby ostatní židia sa vystaňovali do Palestíny.

D.

Dereš, dlhá lavica, na ktorej za dávnych a dobrých časov vysolievali slovenski a maďarski zemani svojim poddaným päťadvadsať alebo i viac.

„Dereš“ v úvodzovkách, najlepši humoristický a satyrický časopis sveta a celého všehomíru. Vychádza v Bratislave (Kapitulská ul. 13) každý druhý týždeň, za redakcie E. Bohúňa a prispievaním najlepších humoristov. Jednotlivé číslo stojí dve koruny a predpláca sa na celý rok za 50 korún. Trepe a bije do každého bez rozdielu národnosti, náboženstva, strannickej patričnosti a pohlavia.

Dostojevskij, je vraj známejším spisovateľom ešte i od Janka Je-

senského a Habera Svätajanského.

Domorodec, občan, ktorý žil v Bratislave už i pred židmi a Čechmi. Pozná sa po tom, že nemá čl. príslušnosť uznanú. Maďarsky sa menuje: őslakós, nemecky: kraxelhuber a československy: maďarón.

Darvin bol ten učenec, ktorý dokázal, že ty, milý čitateľu pochádzaš od opice.

Dérer, ako advokát je výborný politik, a ako politik je výborným advokátom.

Duchaj senátor rád si zaspieva nasledovné krásne ľudové piesne: *K o n i č e k m ô j b y s t r ý, v r a n ý . . . P r i t r e n č i a n s k e j b r á n e s t á l y k o n e v r a n é . . . N a p o j m i m á m i l á m ô j h o k o n i č k a . . . P o n á b r e ž i, k o n i k b e ž i, k o n i k b e ž i, k r i č i, v o l á n a k o n e, č i h i, h i j o, k o n e m é . . . N e z o m r e m n a s l a m e, z o m r e m j a n a p o l i, a k e d s k o ň a p a d n e m, š a b l i e n k a z a z v o n i . . . A j a s á m, v ž d i c k y s á m, s v é k o n i č k y o s e d l á m . . . Č i e ž e s ú t o k o n e . . . T y s k o n i č k a s e d l a l a, a z a m n o u s i p r i j e l a, a ž d o B r n a, a ž d o B r n a . . . U s p o r i a d a v b u d ú c n o s t i v i a c n á r o d o h o s p o d á r s k y c h a h i s t o r i c k ý c h p r e d n á š o k n a t é m a: Č l e n r i m s k e h o s e n á t u C a l i g u l a, T r o j s k ý d r e v e n ý k o ň a d o v o z k o n i z M a ě a r s k a.*

E.

Erger-Berger, maďarská hymna.

Embryo. Najmenší človek sveta.

Erotika. Cudzie slovo, po slovensky: sviňstvo, ktoré nikomu nie je cudzé.

—o—

Slovenský Snem

Zo zasadnutia Slovenského Autonomného Snemu v Bratislave

Prvá slovenská vláda — Juriga min. predsedom — Hlinka vicepredsedom — Ostatní členovia vlády.

(Od nášho parlamentného zpravodajcu.)

Bratislava, 1. mája 1963.

Dnes predpoludním o 10. hod. bolo slávnostne zahájené **prvé zasadnutie Slovenského Národného Shromaždenia** v Bratislave. Snem zasedal v zrkadlovej sieni Primaciálneho paláca za účasti všetkých členov novej slovenskej vlády, zástupcov-poslancov celého slovenského národa, maďarských a nemeckých menšín. Priebeh zasadnutia bol veľmi slávnostný a svojou jednohlasovosťou a mohútňosťou tak obrovsky dojemný, že nielen tam prítomní Slováci ale i pražskí delegáti nemohli utlačiť svoje slzy, ktoré shromažďiac sa v mohutný prúd, bochnými dverami vytekaly na ulicu, kde s nimi tam nashromaždení židia počali keľsovať, naplňujúc ich do flašiek, aby ich rozosielali po Slovensku, ako pravú národnú francovku.

Zasadnutie zahájil min. predseda Juriga, ktorý vo svojej krásnej reči poukázal na holubičiu povahu slov. národa, ktorej sa podarilo z brucha českého leva vyzobat autonómie Slovenska. Jeho reč bola niekoľkorázy prerušená mohutnými aplausmi a volaním na slávu tak Hlinkovi, ako ostatným zaslúžilým členom shromaždenia. A potom keď Juriga dokončil svoju zahajovaciu reč, viac ako polhodiny trvajúcí aplaus neprestával a prechádzal do druhej polhodiny, čím tento aplaus stal sa viac ako polhodinovým aplausom. No nie?

Sám Juriga nemohol utajiť svoju hlbokú vzrušenosť a dlho potom keď už v miestnosti rozhostilo sa ticho, nemohol povedať ani slova. A len vtedy pokračoval, keď z radov vládných ľudí ozval sa Tománkov hlas:

— Ferdiš veď negauč a nesopli, ale hovor keď máš!

Mužné slová Tománkove neminuly sa bez účinku a Juriga v svojej reči pokračoval ďalej:

— Slávna Snemovňa mi odpusti, že som sa nechal prevládnuť tým krásnym dojmom, ktoré ovládajú srdcia všetkých nás. Keď sme ešte nemali autonómie a museli sme chodiť snemovať do Prahy, vtedy moje oči neovládali slzy a keď i áno, stalo sa to len vtedy, keď niektorý ten čechuň čapol mi po hlave. Teraz však tie časy už po minuly, my viac s Čechmi prať sa nemusíme, sme tu, aby sme sa poprali medzi sebou.

(Tak je! Tak je!)

Ja teraz dovoľím si prečítať menoslov našej prvej slovenskej vlády —

(Nech žije! Nech žije!)

— ktorú z poverenia Jeho Apoštolskej Jasnosti Andreja Hlinku zostavil som včerajšieho dňa.

(Čujme! Čujme!)

— Ministerský predseda a minister sblíženia a svornosti Slovákov a Čechov: ja.

(Hurrá! Sláva! Nech žije!)

— Minister vnútra Tománek.

(Sláva mu!)

— Minister orby Julius Klimko.

(Vivát! Vivát!)

— Minister zahraničia Beloslav Tuha.

(Nech žije! Éljen!)

— Minister obchodu a financií: neobsadené.

(Ničto! Ďalej!)

— Minister pošť, telegrafov, železníc Peter Krno.

(Zdar — Boh!)

— Minister verejných prác: neobsadené.

(Nič nerobí! Ďalej!)

— Minister národných sebavedomí Jur a Koza i Matejov v jednej osobe.

(Výborne!)

— Minister národnostných menšín Kormendy Ékes Lajos.

(Éljen! Hoch!)

— Minister osvety a školstva dr. Vavro Šrobár.

(Čóó? Čôže? Čo je to! Nepočujeme! Ešte raz!)

— Minister osvety a školstva dr. Vavro Šrobár.

(Je to možné? Abcug!)

Veľavážená snemovňa, dobre viem, že menovanie ministra osvety vás hodne prekvapilo. Slovenský národ hľadel vždy na Šrobára, ako na svojho najväčšieho nepriateľa. Všetka vážená snemovňa, krivdilo sa mu. On síce neželal si autonómie, ale neželal si jej jedine a jedine preto, lebo sa jej obával, lebo sa obával o slovenský národ, že tá privedie ho do záhuby a nie preto, aby zachránil svoj masťný hrniec, aby môhol zbohatnúť, ako tí všetci ostatní. Šrobár bol ministrom, stal sa ministrom, ale nestal sa miliónárom. Čô?

(No, pravda je, pravda je, ale predsi...)

Slovenský národ nepozná pomsty. On milostive privinie k sebe každého, kto uzná svoje viny. Šrobár uznal, že čo robil zle robil a uznal to nie teraz, ale uznal to už v minulosti.

Šrobár: Áno prosím. Ja som sa verejne osvedčil o mojej mýlnej politike už roku 1924 v Košiciach. Áno ja som uznal že ti Češi... áno.

Juriga: A preto prosím slávnu Snemovňu, aby obdarilo svojou dôverou i tohoto vzácneho člena našej slovenskej vlády!

(No tak dobre. Nuž tak nech žije!)

Šrobár: Ďakujem za tú dôveru, ktorej som sa stal istého času nehodným.

Juriga: Toto by bola tedy naša slovenská vláda.

(Nech žije! Hurrá!)

Juriga: Nech žije Andrej Hlinka!

(Nech žije! Sláva mu!)

Juriga: Ponevác v Bratislave nemáme vhodnej miestnosti, okrem vládnej budovy — ktorá sa teraz desinfikuje — nútení sme naše ministerské úrady umiestniť na viacerých miestach Bratislavy. Ministerstvá a iné centrálné úrady. Tak na príklad licenčné záležitosti budú vybavované v bývalej kancelárii dra Milana Ivánku na Korunovačnom, teraz Hlinkovom námestí. Pozemkové záležitosti v bývalej advokátskej kancelárii dra Ďuriša, záležitosti štátneho občianstva v býv. kancelárii poslanca dra Déreera.

(Výborne!)

(Ohromne zaujímavé pokračovanie v budúcom čísle.)

Naše hlavné mesto

Prievodca po Bratislave

Zaujímavé je a príznačné na bezmyšlienkovité pokračovanie našich Slovákov, že v poslednom čase, a to najmä od roku 1919 radi navštevujú podunajské mesto Bratislavu, ktoré niekto vyhlásil za hlavné mesto Slovenska na základe snád tej okolnosti, že v tomto meste sa nachádza ministerstvo pre Slovensko, autogaráža pána ministra a Generálne finančné riaditeľstvo, ako generálny podporný spolok všetkých židov na našom krásnom Slovensku.

Sem do toho mesta chodievajú Slováci z Liptova, Oravy, Turca, Šariša atď. s veľkými nádejami, aby odišli bez vybavenia všakových záležitostí a sem prichádzajú židia, s veľkými peniazmi. Bratislava má mnoho centrálnych úradov a mnoho pekných dám, ktoré sa s veľkou ochotou dajú financovať sem prichodiacimi Slovákami a židmi.

Vzhľadom na tieto okolnosti a že z Bratislavy sa stalo skutočné veľmesto, ktoré v svojej rozsiahlosti schováva nesčíselný počet vinární, barov, krčiem a iných kultúrnych inštitúcií, ktoré slovenskú dušu vábja a potešujú, rozhodli sme sa uverejniť informácie o všetkých vyznanejších a dôležitejších miestach Bratislavy, aby keď krajanovia sem zavítajú, vedeli kde majú sa uchýliť a kde svoje záležitosti vybaví.

Nádražie.

To je tá budova u ktorej sa končí tvoja cesta do Bratislavy. Poznáš ju potom, že nad peronom visí tabuľa

Bratislava

a že ňu tu vyhodia z vlaku. Vezmeš svoj kufrík a vkročíš do vestibulu. Nesmieš sa mnoho ohliadať, lebo hneď poznajú na tebe, že si vidiečan a nevyznáš sa v hlavnom meste. Než by si vystúpil z nádražnej budovy zastavia ňu financi, ktorí s veľkou zvedavosťou nahliadnu do tvojho kufríku, či nemáš tam maslo, alebo autonómický ekrazit.

Na námestí pred nádražnou budovou stojí dlhý rad automobilov, ktorých šoféri veľmi láskave a s veľkou zdvorilosťou ňu invitujú do svojich automobilov, kočička zase do svojich kočov. Ty však nedaj sa oklamať a never, že invitujú len preto, lebo si im sympatickým. Oni chcú na tebe vyrobiť a keď by ňu odviedli pred Savoy alebo hotel Carlton chceli by, aby si im zaplatil taxu. Preto nesadni im na lep, ale urýchli kroky svoje, aby si dobehol žltú električku, ktorá stojí neďaleko a zvoní, že sa už pohýňa. Ovšem keď ty tam dôjdeš, električka je preplnená a konduktor nechce ňu už vpustiť do jej útrobov. Ty sa však nezľakni, ale bojovným výkrikom: Hurrá, hurrá!! — vrhni sa hore schodíkmi medzi telá napresovaných pasažérov, medzi čím svoj kufrík položíš kľudne na ich hlavy.

Električka zazvoní a pustí sa dolu kopcom do mesta. Cestoval si iste už niekedy na rebrovci a preto o krátku chvíľu spriatelíš sa s heganím a vyskakovaním elektrického vozňa, však odporúčam ti predsi, aby si zatal zuby, aby ti dušička nevyletela z tvojho uheganého tielka.

Československý Dom.

Po zanechaní veľkej budovy Ústredného Družstva, ktorú zanecháš po ľavej strane, zjaví sa pred tebou hotel Československý Dôm so svojou kaviarňou. Jeho nadpis „Československý Dôm“ je tak diplomaticky umiestnený, že uspokojí on tak autonomistu ako centralistu Slováka, nakoľko miesto tej háklivej čiarky (-) medzi „Česko“ a „slovenský“ nachádza sa roh domu.

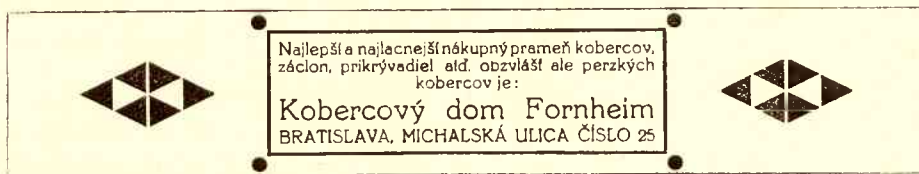
Hovorí sa o tomto hotelu, že niet v ňom ploštic. V kaviarni účinkuje, nie cigán, ale kapella, ktorá lahodí ušiam všetkých bratislavských Čechov, kdežto Slováci od nej zbesnújú a vybehujú na čerstvý vzduch, ústa sa im penia. Ináč biela káva a zákusky sú tam lacnejšie ako v Redoute.

Pod touto kaviarňou sa nachádzal niekedy bar, zvaný „Mo-

derna“, ktorý bol neoficiálnou úradovňou vysokopostavených Slovákov všetkých centrálnych úradov. Môjbože, čo tam natieklo šampaňského, Palugyayovského vína, koľko horúcich a vášnivých bozkov odcuplo za hudby jazz bandu, koľko tisícokoruníkov prešlo z vrecách pánov do hodvábných ridiklov, alebo punčoch roztomilých slečieniek... Dnes po tomto lokále nieto ani chýru a keď by si zašiel na toto miesto, našiel by si tam niekoľko mamlasov, ktorí pri kaviarenských stoloch pijú limonádu. Mnohí z tých pánov rozišli sa po celom Slovensku, mnohí sa odsťahovali do iných lokálov, mnohí z nich už dnes nemajú peňazí a mnohých z nich pozatvárali... Hojže Bože, jak to bolí majiteľa baru, keď sa junač roztráti... po tom širom sveta poli a po rôznych áreštach.

Však utríme si slzy, nechajme v hoteli kufríky a poďme ďalej.

(Pokračovanie nasleduje.)

Farár: Ty Mišo, prečo sa ty vždy tak opiješ? Čo nachádzaš v tom dobrého?

Mišo: To sa nedá len tak rozpovedať, to musíte oprobovať.

V divadle.

— To je hrozné, že ako afektuje tá herečka a predsi je stará ako kanón.

— Milostivá pani. U kanóna sa nehľadí na vek, ale na kaliber.

Obchodnícky.

Obchodník: Zlé časy žijeme. Ešte aj od úst si musím odtrhnúť, všetky peniaze musím vložiť do obchodu.

Konzument: A prečo teda obchodujete?

Obchodník: No, a z čoho budem žiť?

Stalo sa to hodne neskoro po polnoci v Bratislave pred jedným nočným lokálom, pred ktorým v blate ulice ležal nejaký ožram. O chvíľku dôjde na to miesto známa spoločnosť, dvaja páni podporujú tretieho, ktorý sa silne kolísal a nevedel sa už udržať na nohách vlastných. Z týchto troch práve tento zbadal ubožiačka v blate a povedal:

— K... k... kamaráti, n... nože opríte ma o múr a sdivhnete tú ožralú sviňu.

— Čo vy tak stále bijete svoju ženu?

— Ako by ju nebil, keď stále hovorí, že nešťastný život prevádza so mnou.

Pred súdom.

— Kedy ste sa narodili?

— Neviem určite, len to viem, že ešte vtedy moja matka, nebožiatka, žila.

Ani Lenin ani Trotzkijs...

Slávne mesto Ružomberok, má mnoho slávnych mužov. Medzi mnohými je tým aj pekársky prapomocník Kajetán Lehotzký, člen liptovskej zemanskej rodiny. Dobrá vôňa ho nikdy nezamechá a má aj básnické vlastnosti.

Pri voľbách do mestskej rady, praly sa o hlasy vlastne dve strany: ľudová a komunistická. Tieto majú v Ružomberku najviac prívŕžencov. Po ukončení hlasovania, každý ružomerský občan, ktorý sa o politiku zaujíma (a ktorý sa nezaujíma?) plný zvedavosťou čakal výsledok volieb. Až konečne vyjde na balkón mestského domu sám msgr. Hlinka a vyhlási, že ľudová strana zvíťazila, keď sa naraz ohlásil z dola náš Kajetán a zakričí:

„Ani Lenin, ani Trotzkijs, ale Hlinka a Lehotzký.“

Žena: Tento klobúk sa mi nepáči, lebo po prvé je veľmi lacný a po druhé robí mi dlhú tvár.

Manžel: A mne sa ten druhý nepáči, lebo po prvé je veľmi drahý, prečo po druhé robím dlhú tvár.

Po známej ulici predávanej lásky v Bratislave kráča pomaly jeden pán. Ide okolo osvietených oblokokoch z ktorých chybuje záclona, aby bolo z ulice vidieť dámu, ktorá v pikantnom úbore rozvaľuje sa na diváni a svojou pózou vábí „zákazníkov“. Niektorá z nich o lokte opretá hľadí z okna do slabo osvetlenej ulice a volá na pána, ktorý kráča ulicou:

— Pod' miláčku, pod' dnu!

Pán reaguje na výzvu a povie:

— Len vtedy keď budeš sama.

— A veď som tu sama, celkom sama.

— Ale na svete — sama.

Časová krónika

Čo sa všetko v svete deje!
Ten tu plače, ten sa smeje
Každý deň a každý čas
Zvieš niečo nového zas
V politike kto zas máta
Po čom sa zas múka ráta
Kto zomrel a kto žije
Kto svoju ženu bije,
Či ten Dunaj, jak za dávna
Tečie ešte do Komárna
Kto pod ňarhou dani klesá
Kto zas v blahobyte plesá
Či ten hrad nad Bratislavou
Presvítá tou starou slávou
Čo sa robí pod Tatrami
Čo sa robí bratia s naml
V Orave a vo Spiši
V Trenčíne a v Šariši
Po Slovensku krásnom, našom
Ozýva sa horkým plačom
Považianska dolina?...
Každý deň a každý čas
Má niečo nového zas...

No no, drahý Chaloupecký
čo ti to tak napadlo,
že jak slímák v teplom dáždli
vystřčil si tykadlo
bádania — a
shromáždil si do dokumentov
celé fúry,
by si presvedčil každého
že nemáme kultúry
Ver mi drahý Chaloupecký:
Neskoro si prišiel s tým
Lebo nám to v Budapešti
hovorili už pred tým.

Sakra! na našem Slovensku
nik není životem jist
jako ľudáci proti nám
vydali pastiersky list
nieto odpustenia hriechov
tomu, kto tých bratov Čechov
miluje.
Posledného pomazania
tíže nikto nedostane
kto behom krátkeho času
ľudákom sa nestane
a kto k Čechom lásku chová
toho farár nepochová.
Úžasné!
No nič preto, hej, Slováci!
Netreba na to nič dať
Keď už žít tu nemôžeme
pôjdeme tak aspoň do Čiech
zomierať...

Prezident a pán župan Bellai

Keď pán prezident prešiel celým Slovenskom a všade bol uvítaný nadšenými zástupmi slovenského ľudu, jeho cesta viedla i cez slávne mesto Trenčín, kde na čele veľkého zástupu, skladajúceho sa v prvých radoch z pánov v salónnych úboroch a za nimi veľkým počtom sedliackeho ľudu v malebných krojoch uvítal ho vtedajší pán župan trenčianskej stolice Bellai, terajší bratislavský mestský notár, ktorý nechal svoje miesto v Maďarsku, aby prijal vymenovanie za župana v našej republike. Nie div, že pán župan nevedel ešte vtedy, že ako je to vlastne s tou demokraciou.

Pán prezident vystúpil z vlaku, pozorne vypočul uvítajúcu reč pána župana, podal mu ruku, ktorú pán župan prijal najhlbšou poklonou a ohliadol sa po zástupe a zbadal sedliakov.

Ľud bol v nádherných krojoch a bol to ľud slovenský, prirodzené je, že pána prezidenta zaujímal. Preto sa obrátil k pánu županovi s otázkou:

— Pán župan, odkiaľ sú ti ľudia?

Pán župan sa podíval ukázaným smerom, potom prichýlil sa trochu, nakoľko to jeho pokora povolila k pánu prezidentovi — mávnul rukou a povedal:

— Ale, pán prezident, nestojí za otázkou, sú to samí sedliaci!

Komunisti utvorili koalíciu s kresťansko-socialistami.

Prečo by sa nemali spoločne radovať, keď u Kubíka v jeho karpatskej pivnici dostanú najlepšie víno a jedľa možno sa pri veselí hudbe každú sobotu i nedeľu zabávať. Príďte a pozrite si novú kolikáreň. KUBÍK Karpat. 10

Pikantné historky.

Moje prvé dobrodružstvo v Bratislave

Bolo to na začiatku roku 1920, keď vracal som sa z Čiech na Slovensko, kde som demobilizoval. Moja cesta končila sa v Mikuláši, však myslel som, že precestujem cez Bratislavu, aby som tam niekoľko hodín ztrávil v príjemnej slovenskej spoločnosti, už tým viac, keďže som ešte hlavné mesto nášho Slovenska nevidel.

Vystúpil som tedy v Bratislave a hneď na nádraží stretol som sa s jedným mojim priateľom, ktorý bol síce v Bratislave tiež hosťom, však lepšie sa tu už vyznal ako ja. Potešil som sa tomuto stretnutiu, lebo som mal hneď súdruha a prievodcu po Bratislave v jednej osobe. Mohol som si síce kúpiť mapu a podľa tej preblúdiť Bratislavu, však také mapy majú tú nevýhodu, že v nich človek všetko nájde len práve to nie, čo mladého človeka v tomto našom hlavnom meste zaujíma. Nehovorím, že by moju pozornosť neupútala nádherná starobylosť mesta, krásne pobrežie dunajské a iné zvláštnosti, ktoré Bratislava skytá každému cudzincovi, ale povedzme si pravdu, že veru v prvom rade zaujímajú nás všetky tie lokále, v ktorých sa merá dobré bratislavské víno, v ktorých tančia pekné dámy, miestnosti, v ktorých sa schádza slovenská inteligencia, sem došla v poslednom čase z našich krajov zpod Kriváňa, Choča, z Martina, Mikuláša, Ružomberku, z Oravy, Liptova, Turca, Trenčína. Predsa človek musel byť zvedavý, že ako sa to v tomto našom hlavnom meste vlastne po slovenský žije. Je to pochopiteľné tomu, kto chápe tú našu poprevratovú hrdosť, ktorá vzniká u nás pomyslením na ten fakt, že my Slováci máme svoje a vlastné hlavné mesto. A ako som to s veľkým uspokojením konštatoval, môj priateľ skutočne poznal Bratislavu.

Mienil som v Bratislave sa zdržať len niekoľko hodín, avšak môj priateľ ma nahovoril, aby som tu strávil aspoň jeden celý deň. Nemusel ma mnoho nahovárať, a to najmä vtedy, keď poznamenal, že v Bratislave má peknú a mladú sesternicu, do ktorej je vraj až po uši zamilovaný a že táto jeho sesternica má jednu tiež veľmi peknú priateľku a takto by symetria a stabilita bola zaistená, keby sme zašli pre tieto dve dievčatá a vybrali sa s nimi niekde večer na nejakú zábavu.

Proti tomuto plánu nemohol som skutočne ničoho namietat. Pekné

dievčatká boli vždy slabou stránkou môjho srdca a preto som na jeho návrh ochotne pristúpil. Znepokojovala ma jedine tá okolnosť, že nevybral som sa do Bratislavy na jeden celý deň, ale len na niekoľko hodín a nebol som zapotrebný väčšou sumou peňazí. Však môj priateľ ma uspokojil, nakoľko vytiahol svoju tašku, v ktorej v peknom poriadku ležalo niekoľko stokorúnikov.

Tak tedy došli sme do mesta, pred poštové riaditeľstvo, kde tá jeho pekná sesternička úradovala. Bola to veru pekná, ale skutočne pekná a veľmi chutnušká malá poštarčka, v spoločnosti ktorej sme mali stráviť dnešný večer.

Môj priateľ ma predstavil a naše zraky sa akosi stretli. Nepripisoval som tomuto pohľadu ešte v tej prvej chvíli žiadneho významu, avšak o krátku chvíľu som sa presvedčil, a to s pochopiteľne veľkou radosťou, že ten pohľadík znamenal hodný kus sympátií. Tešilo ma to tým viac, lebo tá jej priateľka, ktorej som bol o niekoľko minút tiež predstavený, v žiadnom ohľade mi nebola podľa chuti.

Čo mám vám mnoho vyprávať, o šiestej hodine sme sa stretli všetci štyria a podľa dohovoreného programu mali sme ísť niekde do kina, aby sme tam zabili ten nudný čas do ôsmej, dokiaľ po kaviarňach a iných veselších miestnostiach nezahučí cigáňska hudba a nerozvinie sa veselšia nálada.

Náhoda tomu chcela, že keď sme vychádzali z budovy pošt. riaditeľstva, dostal som sa k boku peknej sesterničky, ktorú menujeme Ruženkou, ja, kdežto môj priateľ kráčal pred nami s tou druhou slečinkou. V tomto poriadku sme kráčali až po Republikánske námestie, ja s Ruženkou vo veľmi živom rozhovore. Môj priateľ, na ktorého sme skoro celkom zabudli, kráčal so svojou družkou hodný kus pred nami.

Choval som sa k Ruženke s vyberanou zdvorilosťou, úctou, a ako sa to hovorí, držal som sa od nej na tri kroky, lebo som sa neopovážil pomyslieť na to, aby odvážil lásku môjho priateľa. Však, aspoň ja si to takto predstavujem, bolo práve to moje gavalierske chovanie u Ruženky pohnútkou k tomu, aby a sverila úplne na moju spoločnosť a v jednom okamihu potiahla mi koniec kabátu a tým naznačila, že aby sme od našej spoločnosti zmizli jednou pobočnou uličkou, ku ktorej sme práve došli.

Ruženka mi nemusela vysvetľovať ani slovičkom, že čo týmto odbočením myslí, ja, ktorý poznám dostatočne filozofiu žien, pochopil som okamžite, že malá Ruženka chce byť dnes večer jedine a len so mnou. Pochopíte, že by bola bývala tá najväčšia nezdvorilosť, no a tá najväčšia sprostosť, nesúhlasit s Ruženkiným plánom a nezmižnúť s ňou medzi vysokými domami tmavej uličky. Všetky tieto doterajšie okolnosti nasvedčovali, že Ruženka so mnou sympatizuje, však my muži sme už takí, že chceme mať vždy tú sto-percentovú istotu. A preto, aby som v tejto istote bol utvrdený, na jednom mieste uličky, tam kde nedošlo svetla elektrickej lampy, pritiahol som Ruženku k sebe a chcel som ju bozkať na jej korálové ústočká. Ešte som vždy pochyboval a nebol som istý, či Ruženka nevyvinie odporu, no aspoň toľko, koľko sa na dobre vychované dievčatko sluší. Však bol som príjemne prekvapený, lebo Ruženka, tá zlatá, nielen, že nevyvinula odporu, ale sama si nastavila ústočká a keď sa naše rty v jednom dlhom bozku spojily, ešte i svoje ramienka ovinula si okolo mojej šiji.

Bol by som si zaspieval od veľkej radosti. No, tento prvý deň v Bratislave sa celkom potešiteľne začína: Keď to i na ďalej pojde v takomto tempe a láska medzi na-

mi vyvíjať sa bude takouto úžasnou rýchlosťou, ja veru v tejto Bratislave ostanem aspoň týždeň.

Bol som celkove veľmi šťastný, len jedna okolnosť ma trošička znepokojovala. Myslel som totiž na svoju peňaženku, ktorá obsahovala len niekoľko korún, len niečo viac, koľko bolo potrebné na cestu z Bratislavy do Mikuláša. Ostal som v Bratislave preto, lebo spoliehal som na stovky môjho priateľa, ktorému sme tak šťastne zmizli. Čo teraz? I myslel som si, že zjdem niekde do kina, to bude najviac dvanásť korún, potom po kine pôjdeme do kaviarni, tam vypijeme dve čierne kávy, to bude najviac šesť korún, tedy spolu osemnásť korún, práve toľko, koľko okrem cestovného obsahovala moja peňaženka.

Lenže človek mieni a Ruženka mení. Ruženka nechcela ísť do kina. Jej sa vraj kino nepáči. Ona by vraj radšej šla do vládnej budovy, kde tančí dnes večer jedna svetoznáma tanečnica. Vedel som, že na tom koncerte je vstupné veľmi vysoké, ale nemohol som to predsi Ruženke povedať, že nemám dosť peňazí, a preto takýmto preříkaným spôsobom som ju chcel odhovoríť od tohoto plánu:

— Podívajte sa Ruženka zlatá. Ja by rád šiel tiež na ten koncert, avšak je to nemožné, lebo lístky na prvé miesto už i tak nedostaneme a na druhé miesto predsa nepojdeme.

— Tak oprobujeme to predsi — odvetila Ruženka — presvedčíme sa u pokladnici a keď nedostaneme lístok na prvé miesto, tak pojdeme do kina.

Zdalo sa mi, že som zachránený, lebo som vedel, že na večierok tejto svetoznámej tanečnice musely byť už predsi všetky lepšie miesta vypredané. Preto s veľkou smelosťou kráčal som hore mramorovými schodami vládnej budovy.

— Prosím vás, máte dve prvé miesta?

— Pane, vy máte šťastie. — Práve v tento okamih vrátili nám dve prvé miesta, ináčej je celá dvorana vypredaná. Nech sa páči. Stodvadcať korún.

Bacc! Ruženka stála za mnou s ohromnou radosťou na jej nevinné tváričke, že uvidíme predsi len tú tanečnicu. Čo som mal robiť, lístky som zaplatil a vkročili sme do sály.

Po večierku navrhovala Ruženka kaviareň Barošku. Šli sme. V kaviarni som dostal náladu sám a nestarajúc sa o to, akým spôsobom účet vyrovnám, objednal som fľašku vína. Štrngli sme si, vypili sme si, jeden pohár, druhý pohár, tretí pohár, prvú fľašu, druhú fľašu, tretiu fľašu, a keď nám začal cigáň vyhrávať, veru rozkázal som i šampaňské.

Ruženka pila ako dúha. Skutočne som ju obdivoval. Začala mi inponovať. Ako tam sedela s rozpírenými líčkami s neustálym úsmevom na malinových ústočkách — bola krásna, bola rozkošná, bola úžasne svodná.

Cigáňa som s lóže vyňal a záclony chvejúcou rukou zatiahol. Ruženka moja neprotestovala, ba očividome sa jej tá samota zapáčila a nepovedala slovička ani vtedy, keď som si sadol tesno vedľa nej a ruku svoju ovinul okolo jej mladého tela, ktorého horúčku cítil som cez tenkú blú-

Peter Hodan

prvotriedna módna dámska sieň

Bratislava, Lórencova 6

Telefon 15-87

Prestahovanie

dopravný podnik — Telefony 206, 2488
G. Ster & Co, Bratislava, Dlhá ul. 9

zočku. Ani som sám nevedel, ako sa táto blúzočka sošmikla s jej mramorového pleca, na ktoré som pritlačil svoj žhavý bozk. Jeden, dva, tri, desať, sto na hrdlo, na vlasy, na líčko, na uši, na oči, ne jej bielu hrud a čert vie kde ešte — ja iste nie.

Bola to nebezpečná situácia, neviem či pre mňa a či pre Ruženku, alebo pre oboch nás. Ruženka sedela tesno vedľa mňa a nožičky mala prehodené do kríža. Jej sukienočka pomaly, nejakýmsi spôsobom vyklzla a nechala vidieť pekne formované kolienko a nožičku v hodvábnej punčochke. Predsi nemôžem za to, že v nasledovnom okamihu klačal som už u jej nôh a bozkával som jej nožičku tam, kde bola ona objatá ružovým podväzkom.

Ako sa to stáva, stalo sa i teraz, že do loži vkročil kelner — sprosták voláky — aby nás vyrušil. Tak ma to nahnevalo, že bol by som okamžite zaplatil, keby som bol mal z čoho. Takto som mu len poznamenal, čo však on sám zistil, že jeho prítomnosť nám je veľmi nepríjemnou. Však predstavte si aká bola veľká moja radosť, keď mi tento oznamoval, že nejaký pán hľadá pána — a povedal moje meno — či som to nie ja? Bol to môj jeden bratislavský priateľ, ktorý sa dnes večer dozvedel, že som v Bratislave a hľadal ma už po celom meste, až ma tu našiel. Situácia bola zachránená a účet bol vyplatený.

Keď môj priateľ videl, že sa nachádzam v spoločnosti mladej dámy, nechal nás osamote a dohodovorili sme sa, že sa stretneme druhý deň ráno. My sme s Ruženkou o malú chvíľku tiež odišli. Víno nám silne motalo v hlave, boli sme mladí, nie div, že sa nám nechcelo domov, myslím totiž, že každý zvlášť a zvlášť. Však čo robiť? Predsi sme nie muž a žena, čo by povedal svet, bolo by to predsi hrozné, je to predsi strašné, aby mladé dievča strávilo noc s mladým mužom, ktorého vlastne ešte ani nepozná. Nesmysel, nesmysel — sme si opakovali stále, až sme zastali pred bránou toho domu v ktorom Ruženka bývala.

Mne sa nechcelo domov a Ruženku som nechcel pustiť. Ruženka zase chcela domov, lebo sa bála, že ju nejaký známy uvidí tak neskoro v noci s neznámym mužom a bude po renomé. Vložila kľúčik do brány a otvorila ju. Keď vchádzala do domu, ja som

vkročil tiež. Ruženka nebola vstave odporovať a ja kráčal som za ňou hore schodami. Mala izbu so zvláštnym vchodom.

Ani som sám nevedel, ako som sa dostal do jej izby. Veľké bolo však moje prekvapenie, keď pri svetle uvidel som, že v izbe, okrem nás dvoch nachádza sa ešte jedna ženská osoba. Balo to jej spolubývačka, ktorá pri našom vstupe sa vzbudila. Myslel som už na kravál, však bol som príjemne prekvapený, keď som videl, že slečinka tá, nepovie ani slova, ale svoju strapatú hlavičku diskretne schová pod hlavnicu.

Ruženka položila si prst na ústičku, značiac tým, aby bol ticho, lebo v susednej izbe spia domáci. Nedivte sa tedy, že som prevalil najprv umývadlo a potom kašňu. Bolo to hrozné v tom nočnom tichu. Myslel som si, že sa povolí celý dom. Myslel som si, že všetci obyvatelia domu vybehnú na ulicu volať o pomoc.

Naslúchali sme, však nestalo sa nič. Ruženka unavená klesla na diván a ja k nej. Musel som zhasiť svetlo, lebo Ruženka bolo diev-

čatko riadne a hanbilo sa za mňa.

Mám vám ešte niečo povedať. Nie. Poviem vám na koniec len toľko, že o hodinu, alebo dve Ruženka ma vzala za ruku, sviedla ma dolu schodami, vyviedla až na ulicu a pred mojím nosom zavrela bránu, ovšem len potom, než som jej ešte posledný raz svojimi bozkami obsypal tenkou košielkou pokrývané telo.

Brána buchla, bol som na ulici sám, vietor chladno pofukoval a vtedy som zbadal, že u Ruženky nechal som svoj klobúk. Nechcel som zobudiť domovníka, myslel som si, že druhý deň si zajdem pre klobúk. Však ľudia boží, viete, že druhý deň nevedel som najst tú ulicu, ani ten dom a na pošte mi povedali, že Ruženiek majú tam tisíc.

Stalo sa to asi pred piatimi rokmi a ja teraz, keď už Bratislavu poznám, skrz na skrz, neviem, kde je tá ulica, neviem kde je ten dom a neviem kde a kto je tá Ruženka, ktorou som prežil tú krásnu chvíľku.

Ruženka, prihláste sa!

Nakladateľstvo „ACADEMIA“ v Bratislave

vydala v poslednej dobe nasledovné knihy

Soznam:

Alex. Dumas Syn: Dáma s kameliami. Prel. dr. G. Bargár	Kčs 22. —
Pavel Gallo: Sbíerka slov. sborových a sólových spevov pre rôzne príležitosti, viaz. Kčs 24. —, brož.	« 20. —
Hurban Vladimírov: Restauráci. Divadelná hra v 5 akt. — Trenčiansky Matúš. Obraz z histórie národa slovenského v 5 dejstvách	« 4.50
Gustav Maršall: Kaplán. Román	« 3. —
Mladen: V zákuti sveta. Román	« 3. —
Guy de Maupassant: Dievča z majera a druhé novely	« 9. —
Edgar Allan Poe: Zlatý chrobáček	« 7. —
Vladimír Roy: Keď miznú hmyly. Básne	« 15. —
— Rosom a trním. S podobizňou básnikovou	« 15. —
Sbíerka poučného a zábavného čítania. I., II., III. a IV. sväzok, á	« 16. —
J. Gregor-Tajovský: Rozprávky z Ruska, viaz. 18. — brož.	« 15. —
L. N. Tolstoj: Výprava do hôr a Kornej Vasíliev	« 9. —
Kvetoslav F. Urbanovič: Poklesky. Román	« 16.40
M. Schneider-Trnavský: Zo srdca. 15 pôvodné piesne na slová F. Urbánka	« 15. —

Odborná a poučná literatúra:

Právnické spisy. Zákony:

JUDr. Frant. Kaláč: Pozemková reforma	Kčs 9. —
Ing. A. Ferderber-Tószögi: Prepočítacie tabuľky	« 15.50
Ing. R. Niederland: Lesné zákony	« 15. —
Dr. Št. Mosánszky: Kolkové a právne poplatky platné na Slovensku a Podkarp. Rusi	« 38. —
Dr. Jul. Osváth: Stredoveké právne ustanovizne na Slov.	« 16. —
Dr. Michal Slavík: Uhorský trestný zákonník o zločinoch a prečinoch	« 24. —
— XVI. zák. čl. z r. 1894 o pozostalostnom postupe	« 16. —
— Pravotársky vzorník	« 10. —
Tvrдый: Slovník inojazyčný (cudzojazyčné slová) viaz.	« 15. —

Rôzne, všeužitočné knihy:

Branko Bradlan: Slovenský vinšovník	Kčs 5. —
K. Jelínek: Župa Bratislavská — Monografia	« 12. —
Jozef Matys: Účtovníctvo I., II. po	« 16. —
Rudolf Kratochvíl: Vady reči. Logopaedia (Učit. kniž. I.)	« 24. —
Dr. Vavro Šrobár: Ľudová zdravotná veda. Viaz. 22. —, brož.	« 8.60
Bohuslav Bezdek: Menoslov obcí na Slovensku. Viaz. 38.	« 30. —
Dr. Mišan Ivánka: Slováci a Maďari. Polit.-histor. úvaha	« 4. —
Bedő-Niederland: «Horár» zákł. zásady vedy lesníckej viaz. Kč 48. —, brož.	« 42. —
Dr. R. Horna: Hranice republiky Čsl. ve světle historie	« 12. —
Prof. Dr. Weingart: Sto kníh slavistových	« 10. —
Prof. Dr. Kamil Krofta: O úkoloch slov. histografie	« 3. —
Prof. Dr. Karol Laštovka: Vyvoj organizácie verejnej správy v republike Čsl.	« 6. —
Doc. Dr. Antonin Basch: Měnová reforma v Nemecku	« 8. —

Dostať u každého kníhkupca

Krafek a spol.

Plodiny — potraviny — mlynské výrobky
Bratislava, Kolárska číslo 10

Môžete si to nechať!

Sa to stalo, ale skutočne v Bratislave. Pred budovou Redouty staja v dlhom rade automobile. K jednému z týchto pristúpi elegantný pán, otvorí si dvierka a šoferovi povie ulicu i číslo domu kde ho má zaviesť. O niekoľko minút sú na označenom mieste, pán vystúpi z auta, povie šoferovi, aby počkal, že sa hneď vráti a zmizne v dome.

A šofér čaká. Čaká štvrt hodiny, čaká pol hodiny, čaká hodinu, dve a pán sa ešte vždy neukazuje. Chce sa presvedčiť, že čo sa s tým pánom stalo, zajde do brány a vtedy zistí, že je to dom prechodný a že ten pán bez zaplattenia taký ušiel mu druhým východom. To ho chlopiteľne a náramne nazlostí, však vzpomene si, že snáď ten pán zanechal mu peniaze v aute. Pozre do auta a uvidí tam veľkú hrbu, nie síce peňazí, ale niečoho iného, čo sa vypísať nedá a čo šíri nepríjemný zápach.

Šofér zúri. Nie že mu nezaplatil, ale sa mu ešte i vy. . . Policajt! Policajt!

O krátky čas zjaví sa na mieste policajt, ktorému šofér s veľkou rozhorčenosťou vypráva celú historku až dokončí:

— Ten človek mi utiekol druhým východom a miesto toho, že by mi bol zaplatil ešte sa mi do automobilu vy — —

Policajt úradnou vážnosťou vypočul jeho slová a povedal:

— Pane tu sa nedá iného čo robiť, ako, že odíťete na policajné riaditeľstvo, tam o celom prípade bude spísaná zápisnica a jestli sa do troch dní ten patričný neprihlási, tak si „to“ v tom automobile môžete nechať.

— Viete čo je rozdiel medzi Slovákom a Čechom, keď sedia v krčme?

— Nuž ten, že keď Slovak sedí v krčme tak pije víno a keď Čech tak pivo.

— Čerta. Čech sa vystatuje tým, že ktorý sa zo spoločnosti prv naderie (opije) a Slovak zase, že ktorý to zo spoločnosti najďalej vydrží.

Otec: A či vieš, že si mi sľúbil, že budeš usilovný?

Syn: Áno otecko.

Otec: A vieš, čo som ti sľúbil, keď nedodržíš slovo?

Syn: Áno, ale keď ja nedodržím môj sľub, i ty si od toho oslobodený.

Najlepšie spávajú deti v

Rózsá detských vozíčkoch

Bratislava, Ventúrska čís. 11

Telefon číslo 2016 - Založeno 1904

Špeciálny obchodný dom
MARATHON

Bratislava, Schneeweissova 6

Všetky športové predmety v najväčšom výbere a za bezkonkurenčné lacné ceny